

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσαραις φοραῖς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 χιλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομή του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητής. Ἄν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίηση πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορά.

Ἐχετε καὶ αὐριο φύλλο.

Λοιπὸν

κυρία, ἐδῶ ὅπως βλέπετε εἶνε ἡ κοιλιά τῆς γυναικὸς, ἐδῶ μέσα στὴ κοιλιά αὐτὴ γεννᾶται καὶ μεγαλώνει τὸ ἔμβριο, δηλαδή τὸ παιδί... ἆ, πολὺ καλὰ... καὶ εἶστε παντρεμένη; Ἐχετε παιδιά καὶ πόσα; Καὶ πῶς ἀποφασίσατε νὰ γίνετε μαμή; Ἄ καλὰ... Ὅταν δὲ μεγαλώσῃ τὸ παιδί καὶ γίνῃ 9 μηνῶν, τότε πλέον πέφτει ἀπὸ τὴ κοιλιά τῆς μάνας του καὶ γεννᾶται... Ἐερεῖς εἶσαι νοστιμούλα. Σὰν πόσω χρονῶ νᾶστε; Ἐγὼ δὲν σὲ κάνω παραπάνω ἀπὸ 25 χρονῶ. Θὰ γίνῃς πολλὴ καλὴ μαμή. Τὰ πέρνεῖς πολὺ τὰ μαθήματα.

Ἔτσι, κύριοι, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ τρόπο διδάχτουν τὴ μαγειρικὴ στῆς μαμαῖς στὸ μαγειτήριο. Ριζάμε τὰ δίχτια μας μέσα καὶ σ' αὐτὸ τὸ κατάστημα καὶ γραπόσαμε κάμποσαις μασκαροδουλειαῖς.

Πρῶτο. Ἡ γέναις δὲν ἐχτελοῦνται ὅπως πρέπει, διότι ἄλλη μὲν μαθήτρα πιάνει ὀχτῶ γέναις (κατὰ τὰ μέσα πούχει καὶ τῆς συμπάθειαις τῶν γιαιτρῶν), καὶ ἄλλη οὔτε μία.

Δεύτερο. Ἀπάνω στὴ γέννα δὲν γίνεταί κἀμμιὰ παρὰδοσι στῆς μαθήτρας γιὰ, νὰ μάθουν κάτι τις ἢ γυναῖκες, μόνο καθοῦνται καὶ τῆς ρωτοῦν τί δουλειὰ κάνει ὁ ἄνδρας τους καὶ ἄλλα τῶν ἄλλου.

Τρίτο. Ὁ γιαιτρός Τριάντης δὲν ξετάζει ταις μαθήτρας μὲ τὴν ἀράδα, ἀλλὰ κατὰ προτίμησι, παραλείπει δὲ νὰ διδάξῃ καὶ τὰ σπουδαιότερα μαθήματα, ὅχι γιαιτὶ βαρειέται, ἂ μὰ, Θεὸς φυλάξῃ, ἀλλὰ διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τόσο κουτὸς, ὥστε νὰ τὰ διδάξῃ ὅλα ὅπως πρέπει καὶ νὰ μὴ ἔχουν ἔπειτα τὴν ἀνάγκη του ἢ μαμαῖς. Ἀπεναντίας ἔχει, σὰν ἔξυπνος πού εἶνε τὸ σκοπὸ του ὁ φιλαράκος μας. Ταις ἀρίνει ἀμαθεῖς, ὥστε νὰ τὸν πᾶρουν προγυμναστή μὲ 100 ψωροδραχμαῖς τὸ μῆνα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἂν δὲν κάνουν ἡ κυραῖς μα-

μαῖς, θ' ἀπορριφτοῦν ἀπὸ τὸ ἰατροσυνέδριο καὶ ἔτσι θὰ τοὺς κευστίσῃ ὁ κοῦκος αἰδῶνι.

Ὅταν σὲς λέω γῶ, ὅτι παντοῦ σούλα τὰ καταστήματα βασιλεύει ἡ μεγαλειότερη ζετισοσιὰ καὶ ἐσχροκέρδεια, σεις δὲν μὲ πιστεύετε.

Δὲν πᾶμε στὸ διάλογο λέω γῶ μαζὺ μὲ τὸ ρωμαῖκο ὅπως τὸ καταντήσαμε καὶ ὅπως καταντήσαμε.

Φτοῦ, ζορκισμένοι νάμαστε. Βρὲ κύριε διευθυντή, τοῦ Μαιευτηρίου δὲν ἀνοίγεις τὰ μάτια σου νὰ δῆς αὐταῖς τῆς μασκαροδουλειαῖς; Κρίμα, μωρὸ εἶνε κρίμα νὰ πέρνετε τόσαις ψυχαῖς ἄδικα στὸ λαϊκὸ σῆς, γιαιτὶ βέβαια, ὅταν βγῇ μιὰ μαμή ἀδίδαχτη καὶ δὲν ξερεῖ πῶς νὰ ξεγενήσῃ μιὰ γυναῖκα, θὰ πάρῃ καὶ αὐτὴ καὶ τὸ γενητοῦρι τῆς στὸ λαϊκὸ. Οὐζῶ, δολοφόνοι τῆς ἀνθρωπότης.

Ὁ Βασιλέας

περνώντας πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸ τελωνεῖο τοῦ Παριζιᾶ εἶδε νὰ ξεφορτώνουν δυὸ τρεῖς μεγάλαις μαοῦνες χαρτί. Τοῦ φάνηκε παράξενο καὶ πλησίαις καὶ ρώτησε ἕνα δεκάρχη τελωνοφύλακα:

— Τι στουπόχαρτο εἶνε αὐτὸ, καὶ τί θὰ τὸ κάνουν τόσο πολὺ χαρτί;

Εἶπε στουπόχαρτο, γιαιτὶ ἐνόμισε πῶς τὸ στουπόχαρτο πού τυλίγουν μέσα τὸ ἄσπρο χαρτί, πῶς ἦτανε ὅλο στουπόχαρτο.

— Δὲν εἶνε, μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησε ὁ δεκάρχης στουπόχαρτο, εἶνε χαρτί τοῦ τύπου γιὰ τὸν Παληάνθρωπο καὶ τὸ φέρνει ὁ Ἀντωνιάδης.

Τότες γύρισε ὁ βασιλέας, εἶδε ἄλλη μιὰ φορὰ τῆς μαοῦνες, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἔφυγε λέγοντας.

— Τόσο χαρτί γιὰ τὸν «Παληάνθρωπο»!

Καὶ πάλι κύτταξε τῆς μαοῦνες, καὶ ξανακούνησε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ μὴν τὸ πίστευε καὶ ἔφυγε.

Ἄμ τί νομίζεις, Βασιλέα, γιὰ μικρὸ καὶ τιποτένιο ἄν-

Θραυπο τον πέρνει τον «Παληάνθρωπο». Και δεν ξέρεις, ότι ο «Παληάνθρωπος» είναι των παληανθρώπων και ότι ο θλος σου είναι παληανθρώποι, ήγουν της ανθρώποι πολύξεροι; Αί γὰ λοιπόν τόρα που τό είδες με τά μάτια σου και τό έμχθες. Αί οτιονθ όπο πικραπό ενίς όπο κηλκρηθ όπο πηπ

Πές μου εύχριστώ. Δεν μου λές; Αί πότες κι' εγώ όδεν θέλω, κι' άς ήσαι καλά που ύστερα από τόσα έψιμα, όδεν μου στείλεις ούτε ένν σκαυρό, που τον φορούν και καμαρώνουν τόσοι και τόσοι άλλοι σωστοί παληανθρώποι χειρότεροι από μένα.

Λέγουν

πώς ένν από τά έρτά θνησίμα άμφοτήματα είναι και ή κλεψία; αλλά αυτό είναι ψέμμα, γιατί πούλάχιστο εδώ στην Ελλάδα κατόντης να ήνε όχι άμφοτήμα, αλλά προτέρημα, και όποιος δεν σουφρώνει με όποιο τρόπο μπορεί, αυτός όνομάζεται βλακέντιος.

Ένας τέτοιος μικρούτσικος σουφροποιός είναι και έννας μηχανικός που έξαγγότανε στο γεφύρι του Ευλόκαστρου της Κόρινθος, ό όποιος μηχανικός για να υπογράψη της τελευταίας καταστάσεις του έργολάβου Μτόμπολα, έστειλε τον κουνιάδο του μέσα από βαπόρι του άτμοπλοίου να του υπογράψη ό έργολάβος κ'έτι συναλλάγματα, τά όποια ό έργολά-

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΙ ΤΑΦΟΙ

Σημερινός σηηνός στο Νεκροταφείο.

Έδώ, άνδρα μου, είς οι οικογενειακοί μας τάφοι. —Γί λες, γυναίκα, με πέθανες ζωταρό;

6 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΟΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

ΣΤ.

Σχέδια και κατεργαριείς Γαϊδουριάδη.

Άφού πήρε τά παπούτσα από χέρι ό Γαϊδουριάδης μας από τον πατέρα της Νινίτσας ήτανε όλο συλλογή και ό νοός του εύρίσκετο άκατάκλυστα σε ένέργεια κ'άμνοντας σχέδια πώς ήθελε τά καταφέρει.

Τέλος εύρίκε ένν σχέδιο.

Νά τά φταιάση με τή δούλα του άφεντικού του.

Στ'ή; δούλαι; ποτέ δεν τρέφω ύπόληψη όσο καλαις κι' άν ήνκι. Στ'ής κατεργαριείς ξεπερνούν κι' αυτές της γρηκίς της ξεβγάλτρας. Άλλη δούλειά δεν κ'άνουν μέσα στα σπιτικά, κ'ρά να κατσκοπέουν τι γίνεται και τι δεν γίνεται με τ' άφεντικά τους και τ'ή κυράδες τους για να τά σκορπίσουν στη μίχ και στην άλλη. Δούλα μέσα στο σπίτι, είναι άνν να λέμε κατσκοπος του σπιτιού.

Έκτός τούτου είναι και μεσίτρας σε κάθε μερμπατοδουλειά. Τά κορίτσα αυτές τά ξελαγιάζουν και στ'ής κ'ράδες τους αίτ'ις κ'άνουν τ'ής πλάταις. Κοντά σ'αυτά είναι και ζιζάνια, διότι είναι των άδυνάτων όπου είναι κ'άμια νοστι-

Τί έχεις, γυναίκα, γιατί λειποθυμάς ο' αυτό τ'ή τάφο άπάνω; — Α, σ'έλυγε, εδώ είναι θαμμένοι οι δυο πρώτοι άνδρες μου, και συλλογούμαι πώς θα θάψω και σέ.

θος έστωντας με τό να μη ήτανε τόσο μπουφός τά κατάσχεσε μπροστά σε δυο νομομηχανικούς που έργάζονται στο ύπουργείο και έκανε και καταγγελία του κύρ σουφροποιού. Προς ίκανοποίησι δέ τ'ής κλεψίας αυτής του μηχανικού μας, ό Σκαλιστήρης μας, ό καλός και τίμιος άνθρωπος, τον μετέθεσε στο Γύθειο που έβγαινε περισσότερο ζουμί από τά λιμενικά έργατα, κι' από κεί στο Ναύπλιο, όπου πρόκειται να γίνη ή δίκη του. Όταν δέ ό έργολάβος παρκονέθησε στο Σκαλιστήρη, γιατί δεν ένεργείται ή καταγγελία σου, ό τίμιος Σκαλιστήρης του είπε:

— Δεν σου σώνει, βρέ μασκρά, που μετέθεσε τον άνθρωπο, μόνο θέλεις να τ'όν καταγγείλεις κιόλας;

Ταίς άκούς, κύρ Τρικούπη, ταίς χ'αρίταις του προκομμένου μας Σκαλιστήρη; Άμ από τέτοιαις ψευτοδουλειαις που δρώνει σένα και του Σκαλιστήρη τό αύτί.

Έξεις τί λέω γώ, κύρ Τρικούπη, να βγάνης ένν διάταγμα και να βγάνης όλους τους φυλακωμένους κλέφταις από τή Παλαμίδα και Ρίο και να τους διορίσης δημόσιους υπάλληλους. Μά τό Θεό, σου όρκίζομαι, ότι με πιά τιμιότητα θα διαχειρίζονται αύται του δημόσιου τ'ήν ύπηρεσία πάρα κ'έτι Σκαλιστήριδες και άλλα παστρικά τσανάκια.

μορπειασμένη να μη σκανταλίση τον άφεντικό της και να μη φέρη μεταξύ του άνδρόγυνου γκρίνια.

Τέτοια ήτανε και ή δούλα του πατέρα της Νινίτσας, μιá σουρλουλού πρώτης, μιá φενάτσα που δεν ματάκανε ή φύσι.

Αυτ'ηνης λοιπόν ρίχτηκε ό Γαϊδουριάδης μας τ'άζοντάς της λαγούς με πετραχήλια και φούρνους με καρβέλια.

Μιά μέρα που τ'ή ξεμονάχιασε στο δρόμο, τ'ή κοντοζύγωσε και τ'ής είπε:

— Πιτσούνα, έτσι τ'ήν λέγανε, έχω να σου κ'άνω μιá καλή πράτσει ή όποια θα σε κ'άνη εύτυχή, άν τ'ή χ'άρι που θ'α σε παρακαλέσω να μου κ'άνης, τ'ή βγάνης πέρα.

Άμα άκουσε αύτ'ή ή Πιτσούνα καμώθηκε πώς θύμωσε και του είπε:

— Δεν έχω κ'άμια κουθέντα μαζί σου. Άλάργα, μακρυσά; — Πιτσούνα, θ'α μετανειώσης, εγώ θέλω και προσπαθώ για τό καλό σου.

— Άς μου λείπη.

— Πιτσούνα δεν σου χωρκετώ, άφησε πρώτα να σου μιλήσω, κι' απ'ε μη μου μιλήσης.

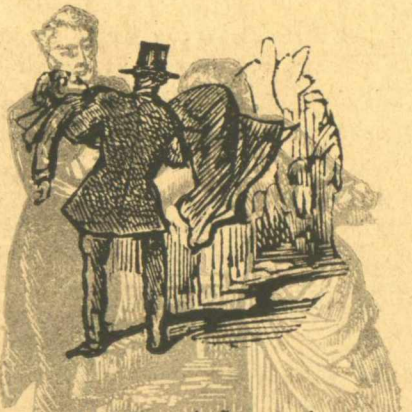
— Άς ήναι, λέγε, τί θα π'ής, γιατί βιάζομε.

— Έχεις δυο καρμπόβολα, άν δώσης; αύτό τό γραμματάκι τ'ής κυράς σου.

— Πώ, πώ, αύτ'ή δεν θέλει ούτε τ'ήνομά σου ν' άκούρη. Πώ, πώ.

— Πιτσούνα, σου δίνω τέσσε κ'άλλαρα.

Λοιπόν κατά τό ευαγγέλιο που λέει — «άφήσετε τους νεκρούς να θάψουν τους έκωτους νεκρούς», έτσι και ή άστυνομία άφησε από τας 26 Φεβρουαρίου ως τ'ή γ'ης άθατό τον Κωσταντίνο Μπισσετζή, γέρο απόμαχο και εοημό που πέθανε στο σπίτι του Καμηλάρη που είναι άπέναντι στο Θησείο. Αυτός ό φτωχός απόμαχος είχε να μαρτύρησει και μετά θάνατο μένωιτας άθαρτος σαν σκυλί. Είδοποιήθηκε και τό φρουραρχείο, και ή άστυνομία, εύγενικώτερη και χριστιανικώτερη από τό φρουραρχείο, άπάντησε ευαγγελικώς. Άς σηκωθ'ή ό πεθαμένος, και

— Γουαίκα, λειποθύμησε, ή είναι πράγματι, πεθαμένη, τι σε θάψω χωρίς παπά τόρα που βριακόμαστε και στο Νεκροταφείο, έτσι δά που σε κρατώ;

Είς τό εξής

να μη έχετε πλέον κ'άνένα παράπονο έναντίο τ'ής άστυνομίας, διότι αύτ'ή κατόντης να γίνη ή χριστιανικώτερη των χριστιανών, έστωντας με τό να εφαρμόζη τό ευαγγέλιο κατά γράμμα.

— Τί έχεις, άνδρα, πώς κ'άνεις έτσι; — Άγ, μούρχειται απελπισία, που δεν σ'έχω θαμμένη, να σε κ'λάω τόρα.

— Μά δεν θ'α τό πάρη. Και έπειτα να πάη να θυμώση και να με διώξη και χ'άσω τ'ή θέσι μου.

— Έννοιά σου, μη φοβάσαι, δεν σε διώγνει, σε πέρνω γώ άπάνω μου. Νά τόρα, πάρε αύτά τά τ'άλλαρα, να και δυο άκ'άμα και τ'ή νύχτα θα περάσω να μου δώσης άπάντησι. Θα σου κ'άνω κι' ένν φουστάνι μεταξωτό, ότ'αν τελειώση, σύν Θεώ, ή δουλειά τ'ής ύπόθεσις.

— Όσο για μεταξωτό δεν σε πιστεύω, αλλά άς ήναι και τσιτένιο. Θέλεις να τ'ής πω τόρα τ'ής κυράς μας και τίποτα με τό στόμα;

— Ναι, να τ'ής π'ής, ότι άν δεν μου άπκντήση εγώ αύριο ταξιδεύω για τους ουρανούς. Πιτσούνα, δες εδώ, τό βλέπεις; αύτό είναι κουμπούρι, κι' μ' αύτό αύριο θα πετάξω τ'ά μυαλά μου άπάνω στο ταβάνι.

— Έλα τόρα μη κ'άνης χωρατά με κουμπούρια και ό δ'ιάολος έχει πολλά ποδάρια. Βάλτο μέσα και φοβούμαι. Πετάξέ το. Δεν λυπάσαι μ'άρε μου τ'ή νεότη σου, να ήγα γώ, ένν σαν και σένα νέο, τί άλλο ήθελα. Μαγάρη να έσωνα ν' απόταξά ένν παλλικάρι, σαν και σένα, αλλά έμένα τ'ήν άμοιρη ποιός γυρίζει να με δ'ή.

— Μην άπελπίζεσαι, και όταν τελειώσω γώ τ'ή δουλειά μου, θα σε νοικοκυρέσω μ' ένν παλλικάρι που να τό βλέπουν όλαις και να ζηλεύουν.

— Ναι, αλήθεια, καμμένη, τόρα που συνέπεσε ό λόγος, κ'άνε μου τ'ή χ'άρι να π'ής του Τάιτση να περάση τό βράδυ να τον δώ, θα τ'ούχω, π'ές; του και μιá καλή πριζόλα. Δεν ξέρω τί μου έχει τόρα ένν δυο μέρας και μου βαστάθ' θυμό.

— Μη σε μέλλει, θα του τό πω. Έγώ θα σου τον στείλω

Η κυρά που βλέπετε, κατά λάθος αντί να πάη στο Νεκροταφείο πήγε στο βοτανικό κήπο, και κ'λάει βλέποντας τ'ής έπιγραφαις των λουλουδιών, πέρνοντας αύταις για έπιγραφαις πεθαμένων.

ας πάη να σ'άψη τό λάκκο του μονάχου και άς σκεπασθ'ή. Άς άρη τον κ'άββατόν του, και άς περπατ'ή.

Μωρέ χ'άθηκε, άντίχριστοι, ένν ψωροδεκάριο να δώσετε σε ένν κ'άρρο να πάη να θ'άψη τό φτωχό απόμαχο, που έφαγε τ'ή ζωή του ύπηρετώντας τ'ή πατρίδα; Νά πληρώνετε τ'ής ζηντάρες διατηρώντες έχταχτους κλητόρους, κηφ'ηνας, που δεν πατούν ποτέ τό ποδάρι τους στην άστυνομία, έχετε λεφτά,

Ό Γαϊδουριάδης φεύγει θυμωμένος από τ'ή Νινίτσα του.

για ένα νεκρό άπορο που πέθανε στην ψάθα, χωρίς κανείς να τον πάρη χαμπέρι, δεν έχετε δέκα δραχμής ;

Νά δώση ο Θεός, όταν ψοφήσετε σεις, να μένετε άταφοι όχι έξη μέρας σαν τον Μπισερτζή, αλλά μήνους, και να τραβούν τα σκυλιά τα κομμάτια σας.

Δημοκρατικά

Σεις οι ρωμνοί είσαστε κάτι προάξενoi άνθρωποι που δεν μπορεί κανείς να σας βρῆ από όπου κι αν σας πιάση.

Προχτές πήγα κι' εγώ ο φουκαράς να το ρίξω λίγο στη ποιήσι, αλλά Ραμπαγιά, και να σας κάνω παρομοιώσεις με θαλασσais, καράβια και φουρτούνες και μου λέγατε :

Όχι, αδερφέ, δεν είχε τίποτα κι' αυτός να μᾶς γράψη και άρχισε να μᾶς ψάλλη :

Καράβιμπος, άνέμοιμπος άφρόρουμ κυμμητόρουμ, τρικυμιάμπουμ άγκουραμ σηκόρουμ λιμενόρουμ... Έτσι είσαστε ; Σταθήτε λοιπόν. Κύριοι, είπαμε και επαναλέγομε, ως καθώς πολλάκις φορᾶς είπαμε και προείπαμε, ότι ο Μιχάλης ο Μελλάς άνασκουμπόθηκε σά μπεγλεβάνης και κατεβαίνει στης δημοτικᾶς εκλογᾶς ως υποψήφιος δήμαρχος με άπόφασι. Άμέτ Μωαμέτ να βγῆ πρώτος. Προχτές μάλιστα τον είδα στη πλατέα του Συντάγματος και μετρούσε μ' ένα κομπολόγι τους ψήφους που θά πάρη.

Επίσης έμαθα μετά θετικότης, ότι ο Κυριακός κρατάται της εκλογῆς για χατζήρι του Μελλά, ή καλλίτερον γιατί τὰ βρίσκει σκούρα. Αυτά σας τὰ προείπα και σας τὰ επαναλέω και σαν θέλετε πιστέψετε τα, σαν δεν θέλετε, μη σώσετε.

Για το Φρεαρίτη διαδόθηκε πώς κι' αυτός παρατάται αν κατέβη ο Μελλάς, γιατί άκούστηκε ένας λόγος, ότι τάχα ο Φρεαρίτης είπε, ότι δεν έχει σκοπή να πουλήση το σπίτι του για ναύγη δήμαρχος. Μ' όλα ταύτα και σ' αυτή τῆ περιστασι πάλι θά βάνη κάλλη για να δῆ, ως πόσο τον αγαπά ο Λαός.

Ο Σουτζος θά κατέβη κι' αντός και έχει καλὰ κεφάλαια, αλλά έμένα μου φαίνεται, πώς αν μένη ή εκλογῆ άπάνω στο Μελλά και τον Σουτσο, θά φάη ο Μελλάς το Σουτσο.

Όσο για τον Ν. Καλλιφρονά, Μακρυγιάννη, Νταλέκο και λοιπούς, ένα έχω να τους πώ :

Εδώ καράβια και τριπόντες χάνονται, που πάτε σεις με της ψαρόβαρες;

άπόψε. Μένε ήσυχη όσο γι' αυτό, φτάνει μόνο να δώκῆς το γράμμα.

— Κύτταξε να μη με γελάσης, γιατί, ξέρεις, θά τὰ βγάλω όλα στα φώρα. Άντίο λοιπόν.

— Άντίο, άντίο, Πιτσούνισά μου, άντίο.

Ός καθώς βλέπετε ως εδώ ή δουλειά του Γαιδουριάδη μας πήγε καλὰ, τώρα ως δούμε και τί έκανε ή Πιτσούνα όταν πήγε στο σπίτι της κυρᾶς της.

Άμα που τέλειωσε της δουλειᾶς της άρχισε και έμπενόβγαينه στη κάμαρα της κυρᾶς της γελώντας πάντοτε, ως που άναγκάστηκε κείνη και τῆ προσκάλεσε και τῆ; είπε :

— Για να σου πῶ έσένα, χάχισα, τί γελάς άπόψε, τί γέλοιχ είνε αυτά και χαχαρίσματα ; Τί βλέπεις και γελάς ; Αϊ, τί βλέπεις.

— Να με συμπαθᾶς, κυρᾶ, άπάντησε ή Πιτσούνα, είνε να μη με γελάση τινᾶς, με ένα πράγμα που μου συνέβηκε σήμερα;

— Τί σου συνέβηκε ;

— Μᾶ είνε πολὺ γουστόζο, θά γελάσετε και ή εὐγενεία σας αν τ' ακούσετε. Χά χά.

— Τί είνε λοιπόν άνόητη ;

— Να σου τὸ πῶ, αλλά να μη κωλώσετε. Αϊ, κυρᾶ ;

— Αϊ καλὰ, λέγε, δεν σε μαλώνω.

— Ο... χαχαχά... ο... δεν μπορῶ να βαστάξω, θά σκάσω... χαχαχά... ο... καλῆ, εκείνος που είχαμε γραμ-

ματικό, πῆς τον, καλῆ, πῶς τον λέν, εκείνος ο γάδαρος ο Γαιδούρης.

— Αϊ, αϊ, σιωπή, αββάδισσα. Τί έκανε αυτός ;

— Να, μου έδωκε, χαχαχά... να σου δώσω ένα γράμμα.

— Γράμμα ; Τὸν άχρεῖτο, έχει και μούτρα να μου στέλνη και γράμματα τον κκοήθη, να μη τον ζωνταίνου τὰ μάτια μου. Φέρε μ' όλα ταύτα να δῶ τί γράφει ο άνόητος.

— Η Πιτσούνα έδωκε τὸ γράμμα και βγήκε ὄζω πάντοτε γελώντας.

— Όταν κουβέντιχῆς ή δούλα με τῆ κυρᾶς της ή Νινίτσα κρυφακούοντας τ' άκουσε όλα. Τέτοιχ άνατροφή της είχαν δώση, και θυμωμένη πήγε άμέσως και είπε της Πιτσούνας.

— Πιτσούνα αυτό τὸ γράμμα πουδῶκες τῆς μαμᾶς, ήτανε ραβᾶση από τὸ Γαιδουριάδη ;

— Ξέρω κι' εγώ, Νινίτσα μου ; Μᾶ... σαν να θαρρῶ πῶς ένα τέτοιο πράγμα ναμιαίξῃ... Δεν ξέρω και πάλι να μη σας γελάσω.

— Καλῆ εγώ τῆ διορθῶνω. Τὸ βράδυ, τὰ μεσάνυχτα να τοῦ πῆς νᾶρθῆ που θέλω να τον μιλήσω. Άκούς ;

Τὴν πήρε ή ζήλεια, βλέπετε, τὴν Νινίτσα.

Και πραγματικῶς τὰ μεσάνυχτα ο Γαιδουριάδης βρισκότανε με τῆ Νινίτσα και κάνανε ραντεουῦ άπάνω δε στης γλυκει-

αϊ; κουβέντες τους, δεν ξέρω πῶς τὰ τσούγκρισαν και ο Γαι-

δουριάδης σηκώθηκε να φύγη, ενῶ ή Νινίτσα άρχισε να κλαίη.

Τί δε είπανε και γιατί λογοφέρνε αὔριο σας τὰ λέω.

Τσακρόπουλος άνοιξε τῆ περασμένη Κυριακή στο Περαία εις τῆ θέσι Λεύκα κοντὰ στο Νηματοργεῖο του Ρατσίνα μπουρα-

ρία κόμ ἰλ φό.

Έχει μύρκα που άρριζει και ροδότταμα μυρίζει

Άπ' αυτή τῆ μύρκα δεν κάνει να πίνουν άλλοι πκρά μόνο ὄσοι ξέρουν να πίνουν μύρκα.

Έχει και από οὔλα τὰ άλλα χρειαζόμενα τῆς μύρκας. Για πηγαινετε να δούμε μπᾶς και μᾶς γελά ;

Βαφῆ ὠραία

και σταθερὰ και ἀδολασιτάτη ἐκ καθαροῦ κρεμῆσου δια τὰ αυγά τοῦ Πάτγα.

Πωλείται παρὰ τῶν ἐν Ἐθρῶ κυρῶ Ιωάννου Χ. Μιχαῆλ και Βασιλείου Σάββα δια τῆς χρήσεως ταύτης άπορῆγει τις τοῦς ἐκ τοῦ Γαριδάλη προερχομένους κίνδυνους, ο άγοραστῆς τοιαύτης βαρῆς λαμβάνει και έντουπος ὀηγίαις πρὸς περισσοτέραν ἐπιτυχίαν.

ματικό, πῆς τον, καλῆ, πῶς τον λέν, εκείνος ο γάδαρος ο Γαιδούρης.

— Αϊ, αϊ, σιωπή, αββάδισσα. Τί έκανε αυτός ;

— Να, μου έδωκε, χαχαχά... να σου δώσω ένα γράμμα.

— Γράμμα ; Τὸν άχρεῖτο, έχει και μούτρα να μου στέλνη και γράμματα τον κκοήθη, να μη τον ζωνταίνου τὰ μάτια μου. Φέρε μ' όλα ταύτα να δῶ τί γράφει ο άνόητος.

— Η Πιτσούνα έδωκε τὸ γράμμα και βγήκε ὄζω πάντοτε γελώντας.

— Όταν κουβέντιχῆς ή δούλα με τῆ κυρᾶς της ή Νινίτσα κρυφακούοντας τ' άκουσε όλα. Τέτοιχ άνατροφή της είχαν δώση, και θυμωμένη πήγε άμέσως και είπε της Πιτσούνας.

— Πιτσούνα αυτό τὸ γράμμα πουδῶκες τῆς μαμᾶς, ήτανε ραβᾶση από τὸ Γαιδουριάδη ;

— Ξέρω κι' εγώ, Νινίτσα μου ; Μᾶ... σαν να θαρρῶ πῶς ένα τέτοιο πράγμα ναμιαίξῃ... Δεν ξέρω και πάλι να μη σας γελάσω.

— Καλῆ εγώ τῆ διορθῶνω. Τὸ βράδυ, τὰ μεσάνυχτα να τοῦ πῆς νᾶρθῆ που θέλω να τον μιλήσω. Άκούς ;

Τὴν πήρε ή ζήλεια, βλέπετε, τὴν Νινίτσα.

Και πραγματικῶς τὰ μεσάνυχτα ο Γαιδουριάδης βρισκότανε με τῆ Νινίτσα και κάνανε ραντεουῦ άπάνω δε στης γλυκει-